

VILÁGJÁRVÁNY IDEJÉN

Csetey Liza *Tündéerkert*

I.

Kicsi tündérek éltek egy kedves kislány kertjében. Olyan kicsik, hogy talán egy újszülött tündér csak akkora volt, mint egy rizsszem. A felnőtt tündérek – úgy tudom – akkorák voltak, mint egy eper, vagy nem sokkal kisebbek.

Volt a kiskertben egy kedves tündér, aki a törzsfőnök leánya volt. A törzsfőnök nemzedékek óta őrzi a fűszálak tövében elhelyezkedő kicsiny házakat, amik körülbelül akkorák, mint egy felnőtt ember tenyere.

Az ott élő tündérek csigákon lovagolnak és a legtöbbjüknek még háziállatuk is van. Egy-egy katicabogár helyettesíthet egy kutyát vagy egy cicát.

Az egyik fiatal tündérlány a falu végén, egy fűszál hegyén napozott, ám valaki megijesztette. Liza volt az, a törzsfőnök leánya. A tündér riadtan lecsúszott a fűszálon. Az ilyen fiatalabb tündérek körülbelül akkorák voltak, mint egy felnőtt ember hüvelykujján a köröm.

Orsi, a fiatal tündérlány lecsúszott egészen a fűszál tövéig. Liza felette verdesett csillámló szárnyaival.

– No, megijedtél? – kérdezte, miközben leszállt.

Orsi ekkor felpattant, és a fűszálak között kergetni kezdte Lizát. Ám Liza gyorsabb volt. Megragadta az egyik lelógó fűszál vékony hegyét és fellendült, majd egy szaltóval ott ért ugyanannak a magas fűszálnak a tetején.

Orsi fékezett a fűszálak tövében, és felnézett. Liza ott állt a fűszálon. Orsi lerázta szárnyairól az izzadtságtól ráragadt porszemeket, és felröppent Liza mellé a fűszálra.

– Ugye, milyen gyönyörű a déli nap? – mondta Liza Orsinak az eget bámulva.

– Bizony – felelte Orsi, miközben ő is az eget nézte. – De ne merüljünk bele!

Megragadta Liza kezét és leugrott a fűszálról. Liza a földre esett. Orsi hozzátette: – De ne feledjük el a múltban történt dolgokat sem...

Megdörzsölte a szemét, mert a déli nap elég fényes volt, és Orsi egy kicsit homályosan látott. Liza feltápáskodott, leporolta ruháját.

Ekkor meghallották a nagy tülköt. Ez csak azt jelenthette, hogy a törzsfőnök hívta őket valamiért...

II.

A két fiatal tündérlány, miután meghallotta a tülök szavát, elindult futva a falu felé. Mikor megálltak, a törzsfőnök ott állt a nagy tülök mögött. A többi tündér is ott volt. Lizáék az utolsó sorba szorulva bámulták a törzsfőnököt, aki így szólt.

Tündéreim! Nem maradhatunk tovább szeretett falunkban!

A tündérek tanácstalanul álltak. A törzsfőnök folytatta beszédét.

Méghez azért, mert tavasz van, és a növények fejlődnek, ezért a kert gazdája többször öntözi meg a növényeket és ettől nekünk nehezebbé válik a repülés, mert a víztől összeragadnak a szárnyaink és nem tudunk repülni. Csomagoljátok össze a dolgaitokat – fejezte be a törzsfőnök a mondatát.

A tündérek a házukba mentek.

De miért? – kérdezte Liza.

Figyelj Liza! Ha jól tudom, öt órákor szoktak locsolni, ezért öt óra előtt kell elindulnunk.

De hisz nekünk ebben még sosem volt részünk az öt órai sétánk miatt.

Tudom – felelte a törzsfőnök. – De én így tartom helyesnek. – Szeretném, hogy a tündérek sokáig fennmaradjanak, és ne kerüljenek a tápláléklánc szélére. És mivel ez az én dolgom, te ne szólj bele.

Ekkor Liza anyja leszállt a törzsfőnök mellé.

Biztos, hogy ez a helyes, Drágám?

Biztos vagyok benne, Csillámos Rózsaszirmom!

Azzal beszélgetésbe eredtek.

A tündérek eközben megnyomtak egy-egy gombot a házukon, amitől az rizsszem méretűre zsugorodott. Felvették és a hátukra akasztották, akár egy hátizsákot. Liza megrázta csillogó szárnyait és a magasba röppent.

Hová mész? – kérdezte Orsi.

Neked nem kell jönnöd. Menj csak a többiekkel.

A tündérek a letépkedett fűszálak nyomán a kert legnagyobb, legmagasabb és legszélesebb fűszálának tövében gyűltek össze. Orsi is csatlakozott hozzájuk.

Liza eközben elrepült, leszállt az emberek házának kilincseire és gondolkodni kezdett. Eszébe jutott valami és ugrálni kezdett a kilincsen. Ám az ajtó nem nyílt ki.

Aha! – kiáltotta Liza, és kezét óvatosan bedugta a kulcslyukba. Egy kicsit megmozgatta az

ujjait, kihúzta a kezét és újra ugrálni kezdett a kilincsen. Most az ajtó résnyire kinyílt, Liza pedig bepréselte magát a nyíláson...

A korhadt faház lakói

I.

A rongyos bemutató

Liza egy szép napon rongyos kis ruhácskájában egy réten szökdécselt. Lehajolt és letépett egy gyönyörű virágot, orra alá dugta és finoman megszagolgatta. A rét végében az erdőszélen volt Lizáék háza, ami nem volt több egy egyszerű fakuckónál. Lizáék többnyire nem hordtak ruhát. Télen és a nagy melegekben inkább behúzódtak a faházba.

Liza anyukájának nem volt sok ideje. Holmi poros rongyokból – amiket a padlóson talált – ruhákat varrogatni, meg még Lizára is vigyázni. Ugyanis Liza apjának szinte egész nap reggeltől estig dolgoznia kellett. Nehéz munkát kapott és kevés pénzt. Anyának közben még Lizára kellett vigyáznia, meg még el kellett menni a boltba is kenyérért, hogy legyen mit enniük. Meg még azt a három, négy darab rongyos ruhát ki is mosni... mert – mondom én – nem ők voltak a leggazdagabb család a környéken. De azt azért hozzáteszem, volt a közelükben szegényebb család is.

Liza apja nem messze tőlük egy kölcsönkért ló mögé kötött szekéren ült és folyamatosan a szekér hátuljára kellett pakolnia kivágott farönköket. De mit mondjak... ő legalább kapott munkát. A szomszédban élt egy szegény család, akiknek még házuk sem volt. Lizáék szoktak adni nekik néha egy kis kenyéret.

II.

A szalmával tömött mackó

Liza a réten játszott. Anyja épp nem volt otthon, mert a boltba ment kenyérért. A szomszédos családban, a fa tövében egy meztelen kislány ült, és épp egy diót próbált kinyitni.

Liza odaszaladt a kislányhoz. A szomszéd család nem volt túl találékony. Liza megfogott egy kisebb és egy nagyobb követ, leguggolt a kislány mellé, és a nagyobbik köre helyezte a diót, majd rácsapta a kisebbik követ. A dió szét-törött. Liza letette a két követ.

Köszönöm! – mondta a kislány.

Szívesen! – felelt Liza.

A kislány csipegetni kezdte a diót a nagyobbik kőről, Liza pedig felállt, leporolta rongyos

ruháját, amikor meglátta, hogy anyja érkezik. Odasietett hozzá a korhadt faház mellé.

Maradt még egy kis pénz, miután megvettem a doboz tejet és ezt a fél kenyeret, úgyhogy beugrottam a játékboltba. Tudom, hogy már régóta vágyasz egy ilyenre! – nyújtott át anya egy gomb szemű, szalmával tömött plüssmackót Lizának.

Köszönöm! – mondta Liza, miközben erősen magához ölelte a mackót. – Be is viszem, nehogy valami baja essen – mondta Liza, azzal beszaladt a faházba. Felmászott a rozsdás létrán és egy ágynak tekintett szalmazsákra letette a mackót...

